

Sygn. akt III RC 161/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2023r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie :

Przewodniczący : sędzia Rafał Agaciński

Protokolant : st. sekr. sąd. Anna Domagalska

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2023r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. A.

przeciwko małoletniej Z. A. reprezentowanej przez matkę A. P.

o obniżenie alimentów

odrzuca pozew co do roszczenia o obniżenie alimentów za okres od dnia 5.08.2022r. do dnia 9.03.2023r.,

oddala powództwo w pozostałym zakresie.

sędzia Rafał Agaciński

Sygn. akt III RC 161/23

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 06.10.2023 r.

Pozwem złożonym dnia 09.06.2023r. P. A. wniósł o obniżenie renty alimentacyjnej obciążającej go na rzecz małoletniej Z. A., zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 09.03.2023r., sygn. akt III RC 152/22, z kwoty 1250 zł miesięcznie do kwoty 800 zł miesięcznie, i to począwszy od dnia 05.08.2022r.

W uzasadnieniu powód wskazał, że nie uczestniczył w rozprawie, na której zapadł wyrok w sprawie sygn. akt III RC 152/22 i w związku z tym nie mógł wtedy wyrazić swojego stanowiska, co więcej, nie miał możliwości złożenia wniosku o uzasadnienie tamtego orzeczenia i nie mógł zapoznać się z argumentacją, na podstawie której zostało ono wydane. Powód przytoczył także szereg argumentów odnoszących się do stanu faktycznego istniejącego w czasie poprzedniego postępowania alimentacyjnego oraz własną ocenę twierdzeń matki małoletniej pozwanej i przedłożonych przez nią w tamtym czasie dowodów. Jednocześnie P. A. złożył wniosek o zwolnienie go od kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 13.06.2023r. wydanym w sprawie sygn. akt III RC 161/23 Sąd Rejonowy w Wągrowcu zwolnił powoda P. A. od kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na pozew przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki A. P. wniosła o oddalenie powództwa całości wskazując, że powód nie wykazał jakoby od dnia zapadnięcia wyroku w sprawie sygn. akt III RC 152/22 nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu art. 138 k.r.o., a z treści samego pozwu wynika, że jedynym powodem jego złożenia jest to, że P. A. nie zgadza się z treścią aktualnie obowiązującego orzeczenia alimentacyjnego. Matka małoletniej wskazała nadto, że przeważająca część dokumentów przedłożonych przez powoda dotyczy okresu sprzed zapadnięcia poprzedniego orzeczenia alimentacyjnego i jako takie winny być złożone w toku tamtego postępowania, a nie obecnie.

Sąd ustalił, co następuje:

Małoletnia Z. A. ur. (...) jest córką A. P. i P. A., pochodzącą z ich związku faktycznego. Aktualna renta alimentacyjna w kwocie po 1.250 zł miesięcznie, obciążająca P. A. na rzecz córki zasądzona została przez Sąd Rejonowy w Wągrowcu wyrokiem z dnia 09.03.2023r. w sprawie III RC 152/22.

W tamtym czasie małoletnia Z. miała 13 lat, uczęszczała do VIII klasy Szkoły Podstawowej w Ł., leczyła się dermatologicznie i ortodontycznie, pobierała korepetycje z matematyki i przynależała do harcerstwa. Pozwana zamieszkiwała wraz z matką i jej partnerem L. P. w jego domu. A. P. zatrudniona była w firmie (...) sp. z o.o. sp.k. w W.. Natomiast powód P. A. pracował jako brukarz bez umowy, posiadał jednak wyuczony zawód piekarza, wieloletnie doświadczenie w charakterze pracownika budowlanego, a w okresie od lipca 2019r. do czerwca 2022r. prowadził własną działalność gospodarczą w branży remontowo-budowlanej. Powód nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego względem małoletniej Z. i w związku z tym komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Pile K. K. prowadził przeciwko niemu egzekucję w sprawie sygn. Kmp 29/22, jednak bezskutecznie. Ani A. P. ani P. A. nie posiadali na swoim utrzymaniu innych dzieci poza małoletnią Z..

Dnia 17.04.2023r. P. A. został zatrudniony w firmie P.U.H. (...) A. G. w P. na pełen etat na stanowisku brukarz z wynagrodzeniem w wysokości minimalnej krajowej plus premia uznaniowa. Z tytułu pracy w okresie od 05.2023r. do 07.2023 r. powód uzyskał łączny dochód w kwocie 5.354,99 zł netto. W tym czasie zamieszkiwał on w wynajmowanym pokoju w K. i uiszczał z tego tytułu z czynsz najmu w kwocie 500 zł miesięcznie. Nadto ojciec małoletniej przeznaczał kwotę 700 zł miesięcznie na wyżywienie, 150 zł miesięcznie na środki czystości, 25 zł miesięcznie na abonament telefoniczny i 200 zł miesięcznie na dojazdy do pracy.

Wyrokiem z dnia 19.01.2023r. wydanym w sprawie sygn. akt II K 794/22 Sąd Rejonowy w Pile II Wydział Karny uznał P. A. winnym przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. polegającego na kierowaniu pojazdem samochodowym w stanie nietrzeźwości w dniu 5.11.2022r., będąc już poprzednio prawomocnie skazanym za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, skazał go na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto orzekł wobec niego środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio, świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000 zł i orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości.

Wyrokiem z dnia 23.06.2023r. wydanym w sprawie sygn. akt IV Ka 408/23 Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 19.01.2023r., w sprawie sygn. akt II K 794/22.

W dniu 16.08.2023r. P. A. został osadzony w zakładzie karnym. Obecnie przebywa w ZK w P., gdzie odbywa karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt II K 794/22. Powód nie jest obecnie zatrudniony odpłatnie, a koniec kary jego obliczony został obliczony na dzień 12.12.2024r.

Poza małoletnią Z. A. powód nie posiada na swoim utrzymaniu innych osób.

Obecnie małoletnia Z. A. ma 14 lat i uczęszcza do I klasy liceum ogólnokształcącego w Zespole Szkół nr (...) w W., w związku z czym matka małoletniej ponosi koszty zakupu wyprawki, w tym także podręczników do nauki. Pozwana nadal nosi aparat ortodontyczny i pozostaje pod opieką ortodonta, a nadto boryka się z problemami skórными w postaci trądziku i pozostaje pod opieką dermatologa. U obu specjalistów Z. odbywa regularnie wizyty, a nadto

wykonuje zalecane badania i przyjmuje leki. Nadto małaletnia pozostaje pod opieką ortopedy i korzysta z rehabilitacji, gdyż dnia 24.06.2023r. w trakcie zajęć dodatkowych doznała urazu stawu skokowego. Córka powoda nadal też uczęszcza na korepetycje z matematyki. Uczęszczała na zajęcia dodatkowe z tańca do czasu doznania urazu stawu. Z. nadal zamieszkuje wraz z matką i jej partnerem w domu L. P..

Matka małaletniej pozwanej nadal zatrudniona jest w firmie (...) sp. z o.o. sp.k. w W. na stanowisku brygadzysty. Poza małaletnią Z. P. nie posiada na swoim utrzymaniu innych osób.

W okresie ostatnich 6 miesięcy Powiatowe Urzędy Pracy w W., C., W., Z., O. W. i P. dysponowały ofertami pracy dla pracowników budowlanych i brukarzy z wynagrodzeniem od 4.000 zł brutto miesięcznie do 5.500 zł brutto miesięcznie oraz dla osób bez zawodu z wynagrodzeniem od 3.600 zł brutto miesięcznie do 8.000 zł brutto miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo dokumenty przedłożone przez powoda, dotyczące okoliczności mających miejsce po 09.03.2023r. (k. 67-72, 75-76v, 89, 116, 118-119); umowa o pracę przedłożona przez powoda (k. 115-115v); zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu przedłożone przez powoda (k.206-207); dokumentacja dotycząca egzekucji alimentów (k. 117); zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu A. P. (k. 203-204); informacje z systemu (...) (k. 236-237); odpis wyroku II K 794/22 SR w Pile (k. 255-255v); odpis wyroku IV Ka 408/23 SO w Poznaniu (k. 256); informacje z PUP (k. 201, 209, 211, 213-215v, 217, 219); zeznania powoda P. A. (k. 263-264, 268- płyta CD), zeznania przedstawicielki ustawowej małaletniej pozwanej A. P. (k. 264-265, 268- płyta CD) oraz dokumentów zgromadzonych w aktach III RC 152/22 tut. Sądu.

Oceniając zeznania powoda P. A. Sąd brał je pod uwagę tylko w takim zakresie, w jakim dotyczyły okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, tj. dotyczyły zdarzeń mających miejsce po 09.03.2023r. W tym zakresie zeznania powoda Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim korelowały z pozostałym zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym.

Odnoszące się do okoliczności po dniu 9.03.2023r. zeznania przedstawicielki ustawowej małaletniej pozwanej A. P. Sąd uznał za wiarygodne w całości były one bowiem jasne i logiczne, a nadto nie zostały zakwestionowane przez stronę przeciwną.

Treść i autentyczność zebranych w sprawie dokumentów nie wzbudziła wątpliwości Sądu z urzędu, a same strony w tej kwestii nie zgłaszały zarzutów, wobec czego uznano dokumenty z wartościowy dowód w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą roszczenia powoda był art. 138 k.r.o., zgodnie z którym zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego można żądać w razie zmiany stosunków. Przez zmianę stosunków rozumie się istotne zwiększenie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji, istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub istotne zmniejszenie się możliwości zaspokojenia potrzeb własnymi siłami.

Rozstrzygnięcie w oparciu o art. 138 k.r.o. wymaga zawsze, po pierwsze, porównania stanu istniejącego w dacie poprzedniego ustalenia wysokości alimentów ze stanem istniejącym w dacie orzekania o zmianie alimentów, po drugie oznacza, że upływ czasu, jaki nastąpił od daty ostatniego orzeczenia lub ugody ustalającego alimenty do daty orzekania o zmianie alimentów sam w sobie nie może jeszcze przemawiać za zasadnością powództwa. Na stronie powodowej ciąży wówczas obowiązek wykazania, że zmiany takie nastąpiły stosownie do ogólnej reguły dowodowej z art. 6 k.c. Przy ocenie, czy zachodzą przesłanki do zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego w myśl art. 138 k.r.o. należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności mogące świadczyć o zmianie stosunków, a zwłaszcza możliwości zarobkowe i majątkowe stron.

Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci wynika z art. 133 § 1 k.r.o., w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że

dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Przepis ten ustanawia zasadę równej stopy życiowej pomiędzy rodzicami a dziećmi i to niezależnie, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie.

Zgodnie zaś z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody.

Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 k.r.o. przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

W myśl art. 136 k.r.o. jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która była już do tych świadczeń zobowiązana, bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty albo zrzekła się zatrudnienia lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych. Dotyczy to w szczególności osób, na których ciąży ustawowy obowiązek alimentacyjny, którzy w rezultacie dopuszczenia się umyślnych przestępstw z własnej winy doprowadzili do utraty możliwości wykonywania pracy zarobkowej na skutek odbywania kary pozbawienia wolności (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Natomiast w myśl art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami, przy czym zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności wskazać należy, że powództwo P. A. w zakresie, w jakim dotyczy roszczenia o obniżenie alimentów za okres od 05.08.2022r. do 09.03.2023r. podlegało odrzuceniu na mocy art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. i art. 365 § 1 k.p.c. Kwestia zasadności roszczeń alimentacyjnych za okres od 05.08.2022r. do 09.03.2023r. została już bowiem prawomocnie rozstrzygnięta przez Sąd Rejonowy w Wągrowcu w sprawie sygn. akt III RC 152/22. Jeżeli powód nie zgadzał się z rozstrzygnięciem winien on być skorzystał z postępowania apelacyjnego i w ustawowym terminie zaskarżyć wyrok z dnia 09.03.2023r. poprzez złożenie apelacji od tego orzeczenia, co spowodowałoby wszczęcie postępowania drugoinstancyjnego przed sądem okręgowym. Jedynie w trybie odwoławczym powód może bowiem podnosić zarzuty do zapadłego już orzeczenia, w tym przedstawiać swoją argumentację co do okoliczności, które były podstawą ustaleń faktycznych. To właśnie przed sadem II instancji P. A. winien był podnosić argumenty wyeksplikowane w uzasadnieniu do pozwu inicjującego niniejsze postępowanie. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. tutejszy Sąd jest związany treścią orzeczenia wydanego w sprawie III RC 152/22 i nie prawa badać ani jego zasadności ani okoliczności, na podstawie których został on wydany.

Przechodząc do kwestii roszczenia o obniżenie renty alimentacyjnej za okres po dniu zamknięcia rozprawy i wydania wyroku w poprzedniej sprawie, tj. od dnia 10.03.2023r. należy zaś stwierdzić, że powód, mimo ciężącego na nim ciężaru dowodowego z art. 6 k.c., nie udowodnił zmiany okoliczności w porównaniu do sytuacji istniejącej w

czasie poprzedniego ustalania wysokości alimentów w wyroku z dnia 09.03.2023r. w sprawie III RC 152/22, które uzasadniałyby obniżenie renty alimentacyjnej (art. 138 k.r.o.). W toku tego postępowania powód skupił się bowiem na wykazaniu, że poprzednie orzeczenie zostało wydane na podstawie fałszywych okoliczności. Jak jednak wskazano wcześniej, te argumenty winny być podniesione przez P. A. w toku postępowanie apelacyjnego, przed sądem II instancji. Zgodnie z treścią art. 138 k.r.o. podstawą do jakiegokolwiek zamiany prawomocnego orzeczenia o alimentach, w tym obniżenia renty alimentacyjnej, może zaś być albo zmiana w sytuacji osoby uprawnionej do alimentów, w tym przypadku małoletniej pozwanej, albo zmiana w sytuacji osoby zobowiązanej do alimentowania, w tym przypadku powoda. Mówiąc inaczej, dla uzyskania orzeczenia o obniżeniu dotychczasowej renty alimentacyjnej powód powinien był wykazać, że w okresie od zapadnięcia wyroku z dnia 09.03.2023r. albo obniżyły się koszty utrzymania małoletniej Z. albo w istotny i niezawiniony sposób zmniejszyły się możliwości zarobkowych powoda.

Powód nie udowodnił jednak jakoby od czasu zapadnięcia wyroku w sprawie sygn. akt III RC 152/22 usprawiedliwione potrzeby małoletniej pozwanej uległy zmniejszeniu. Wręcz przeciwnie w toku postępowania Sąd ustalił, że obecnie Z. nie tylko uczęszcza już do szkoły średniej, co wiąże się z koniecznością ponoszenia wyższych wydatków szkolnych, a to z uwagi na konieczność zakupu podręczników do nauki, ale też pozwana nadal boryka się z trądzikiem i nosi aparat ortodontyczny, w związku regularnie korzysta z wizyt u dermatologa i ortodonta, wykonuje zalecane badania i przyjmuje leki. Małoletnia nadal też uczęszcza na korepetycje z matematyki, a nadto korzysta z rehabilitacji i pozostaje pod opieką ortopedy, a to z uwagi na uraz stawu skokowego, jakiego doznała w czerwcu bieżącego roku. Można by zatem faktycznie stwierdzić, że koszty jej utrzymania wzrosły. Jest zresztą oczywiste, że wraz z wiekiem dziecka dotychczasowe koszty jego utrzymania wzrastają, a nadto powstają nowe dalsze koszty zaspokojenia potrzeb dziecka. Nie bez znaczenia ma też inflacja, która bezpośredni przekłada się na wzrost cen towarów i usług. Choć zaś w ostatnich miesiącach obserwować można spadek inflacji, to powszechnie wiadomo, że to zjawisko nie przekłada się na spadek cen, a jedynie hamuje lub zatrzymuje ich wzrost.

Co prawda w toku postępowania Sąd ustalił, że zmiana nastąpiła w sytuacji samego powoda. Mianowicie w kwietniu 2023r. P. A. podjął pracę zarobkową w firmie P.U.H. (...) A. G. w P. na pełen etat na stanowisku brukarz z wynagrodzeniem w wysokości minimalnej płacy krajowej plus premia uznaniowa, przy czym jego kariera zawodowa u tego pracodawcy była krótka i zakończyła się w lipcu 2023r., a to z uwagi na fakt, że 16.08.2023r. P. A. został osadzony w zakładzie karnym, w celu odbycia kary pozbawienia wolności, orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile II Wydział Karny z dnia 19.01.2023r., sygn. akt II K 794/22 za przestępstwo umyślne z art. 178a § 1 i 4 k.k. Co więcej, w toku rozprawy z dnia 06.10.2023r. powód zeznał, że w zakładzie karnym nie osiąga żadnych dochodów. Podkreślić jednak należy, że P. A. został skazany za przestępstwo umyślne. Odbywanie kary pozbawienia wolności jest zatem tylko i wyłącznie konsekwencją zawinionego i to z winy umyślnej, przestępstwa, którego dopuścił się powód, prowadząc kolejny raz samochód w stanie nietrzeźwości. Nie może on zatem wywodzić z tego korzystnych dla siebie skutków prawnych i domagać się na tej podstawie obniżenia dotychczasowej wysokości renty alimentacyjnej na rzecz małoletniego dziecka. W uzasadnieniu do wyroku z dnia 15 października 1998 r., sygn. akt I CKN 860/97 Sąd Najwyższy stwierdził, że dobrowolnego i umyślnego popelnienia przestępstwa, za które zobowiązany został skazany na odbywaną karę pozbawienia wolności, nie należy traktować jako okoliczność, na którą zobowiązany nie ma wpływu. Zwykle nie stanowi ona również ważnego powodu w rozumieniu art. 136 k.r.o., a zatem ustalenie możliwości zarobkowych takiego skazanego, który w więzieniu nie pracuje, na podstawie jego dochodu z okresu, gdy nie odbywał kary, nie jest wyłączone (L..pl nr (...)). Tutejszy Sąd w całości zaś podziela te poglądy i przyjmuje je jako własne.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że powód nie wykazał zmniejszenia się jego możliwości zarobkowych w rozumieniu art. 136 k.r.o. w porównaniu do chwili poprzedniego orzekania o wysokości alimentów. W tych okolicznościach Sąd, biorąc pod uwagę charakter ostatniej pracy wykonywanej przez P. A., stanowisko na jakim był zatrudniony, a także jego dotychczasowe doświadczenie zawodowe, wykształcenie i umiejętności, w oparciu o wiedzę na temat aktualnej sytuacji na rynku pracy, a także uwzględniając informacje uzyskane z Powiatowych Urzędów Pracy w W., W., C., O. W., Z. i P. co do ofert pracy dla osób w zawodzie pracownika budowlanego, brukarza i dla osób bez zawodu uznał, że aktualne możliwości zarobkowe P. A. w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. wynoszą co najmniej 3.300 zł netto miesięcznie.

Oczywiste jest, że z tak osiągniętych dochodów powód musi zgodnie z zasadą równej stopy życiowej zaspokoić własne usprawiedliwione potrzeby oraz przyczynić się zaspokojenia potrzeb małoletnich dzieci. W toku rozprawy z dnia 06.10.2023r. pozwany sam wskazał, że w okresie gdy przebywał na wolności, na własne utrzymanie przeznaczał łączną kwotę 875 zł miesięcznie.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że renta alimentacyjna w kwocie 1250 zł miesięcznie należna małoletniej pozwanej od powoda niewątpliwie znajduje się w zakresie możliwości zarobkowych P. A.. Nawet po uiszczeniu alimentów powód będzie bowiem dysponował wystarczającymi środkami na zaspokojenie własnych usprawiedliwionych potrzeb.

Na koniec godzi się zauważyć, że powód nie wykazał także jakoby zmiany nastąpiły w sytuacji matki małoletniej pozwanej. A. P. nadal bowiem zatrudniona jest w firmie (...) sp. z o.o. sp.k. w W., pozostaje w związku z L. P. i zamieszkuje wraz z małoletnią Z. w domu partnera w S.. Nadal też matka małoletniej realizuje częściowo swój obowiązek alimentacyjny względem Z. poprzez osobiste staranie o jej utrzymanie i wychowanie, od czego w obecnej sytuacji powód jest już zupełnie uwolniony (art. 135 § 2 k.r.o.).

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, że powód nie udowodnił istotnej zmiany okoliczności w porównaniu do chwili poprzedniego orzekania o wysokość renty alimentacyjnej i w związku z tym, na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 138 k.r.o., oddalił powództwo w zakresie żądania obniżenia renty alimentacyjnej od dnia 10.03.2023r.

W toku postępowania żadna ze stron nie poniosła kosztów procesu, natomiast orzekanie o kosztach sądowych było zbędne, ponieważ postanowieniem z dnia 13.06.2023r. powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości, zaś strona pozwana korzystała z ustawowego zwolnienia od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 2 u.k.s.c.

sędzia Rafał Agaciński